A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (második tanács)

2019. szeptember 24.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – (EU) 2016/343 irányelv – A 7. cikk (4) bekezdése – A büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítése – A hallgatáshoz való jog és az önvádra kötelezés tilalma – Az ügyész és a bűncselekmény elkövetője között megkötött vádalku – E vádalku bíróság általi jóváhagyása – Feltétel – A többi terhelt hozzájárulása – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – Alkalmazhatatlanság”

A C-467/19. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Spetsializiran nakazatelen sad (szakosított büntetőbíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2019. június 19-én érkezett, 2019. június 19-i határozatával terjesztett elő a

**QR**

ellen folytatott,

a **Spetsializirana prokuratura**,

**YM,**

**ZK,**

**HD**

részvételével folyamatban lévő büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz, C. Vajda (előadó), P. G. Xuereb és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság 2019. június 19-i, a Bírósághoz 2019. június 19-én érkezett kérelmére, miszerint az előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének megfelelően sürgősségi eljárásban bírálják el,

tekintettel a Bíróság második tanácsának az e kérelemnek helyt adó 2019. július 10-i határozatára,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

meghozta a következő

**Végzést**

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2016. L 65., 1. o.) 7. cikke (4) bekezdésének, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. és 52. cikkének, valamint a tényleges érvényesülés elvének és az egyenlő bánásmód elvének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet négy bolgár állampolgár, QR, YM, ZK és HD ellen bűnszervezetben való részvételük miatt indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *Az uniós jog*

#### *A Charta*

3 A Chartának „A törvény előtti egyenlőség” című 20. cikke szerint:

„A törvény előtt mindenki egyenlő.”

4 A Charta „Alkalmazási kör” című 51. cikke értelmében:

„(1) E Charta rendelkezéseinek címzettjei – a szubszidiaritás elvének megfelelő figyelembevétele mellett – az Unió intézményei, szervei és hivatalai, valamint a tagállamok annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Ennek megfelelően saját hatáskörükben és a Szerződésekben az Unióra ruházott hatáskörök korlátain belül tiszteletben tartják az ebben a Chartában foglalt jogokat és betartják az abban foglalt elveket, valamint előmozdítják azok alkalmazását.

(2) Ez a Charta az uniós jog alkalmazási körét nem terjeszti ki az Unió hatáskörein túl, továbbá nem hoz létre új hatásköröket vagy feladatokat az Unió számára, és nem módosítja a Szerződésekben meghatározott hatásköröket és feladatokat.”

#### *A 2016/343 irányelv*

5 A 2016/343 irányelv (9) preambulumbekezdése értelmében:

„Ezen irányelv célja a büntetőeljárásban a tisztességes eljáráshoz való jog erősítése azáltal, hogy az ártatlanság vélelmének egyes vonatkozásaira és a tárgyaláson való jelenlét jogára vonatkozó közös minimumszabályokat rögzít.”

6 Ezen irányelv „Tárgy” című 1. cikke így rendelkezik:

„Ez az irányelv az alábbiakra vonatkozó közös minimumszabályokat állapítja meg:

a) a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelmének egyes vonatkozásai;

b) a büntetőeljárás során a tárgyaláson való jelenlét joga.”

7 Ezen irányelv „Hatály” című 2. cikke a következőképpen szól:

„Ezt az irányelvet azokra a természetes személyekre kell alkalmazni, akik büntetőeljárásban gyanúsítottak vagy vádlottak. Ezt az irányelvet a büntetőeljárás minden szakaszában alkalmazni kell, attól a pillanattól kezdve, amikor valamely személyt bűncselekmény vagy feltételezett bűncselekmény elkövetésével gyanúsítanak vagy vádolnak meg, azon határozat jogerőre emelkedéséig, amelyben véglegesen megállapítást nyer, hogy a gyanúsított vagy a vádlott elkövette-e az érintett bűncselekményt.”

8 Ugyanezen irányelvnek „A hallgatáshoz való jog és az önvádra kötelezés tilalma” című 7. cikkének (4) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok lehetővé tehetik igazságügyi hatóságaik számára, hogy a büntetés kiszabása során figyelembe vegyék a gyanúsítottak és a vádlottak együttműködő magatartását.”

### *A bolgár jog*

9 A Nakazatelno-protsesualen kodeks (a büntetőeljárásról szóló törvény, a továbbiakban: NPK) „Vádalku a tárgyalást megelőző szakaszban” című 381. cikkének (1)–(6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a nyomozás befejezését követően, amennyiben a terhelt beismeri bűnösségét, írásbeli megállapodásban az ügyvédje közreműködésével vádalkut köthet az ügyésszel. E megállapodás révén a terhelt bűnösnek vallja magát, lemond a rendes büntetőeljárásról, és hozzájárul, hogy vele szemben meghatározott szankciót szabjanak ki. Az így kiszabott szankció mindig enyhébb, mint amelyet a terhelttel szemben a rendes eljárás eredményeként szabnának ki.

10 Az NPK 381. cikkének (7) bekezdése értelmében:

„Ha az eljárás több személy ellen folyik […], a vádalkut e személyek közül néhány is megkötheti.”

11 Az NPK-nak „A bíróság vádalku tárgyában hozott határozata” című 382. cikke értelmében:

„(1) A vádalkut az ügyész, közvetlenül annak megkötését követően a vádirattal együtt az illetékes elsőfokú bíróság elé terjeszti.

[…]

(5) A bíróság javaslatot tehet a vádalku módosítására, amelyet az ügyésszel és az ügyvéddel együtt megvizsgál. A vádlottat hallgatják meg utoljára.

(6) A vádalku végső tartalmát, amelyet az ügyész, az ügyvéd és a vádlott írt alá, a bíróság ügyirataihoz csatolják.

(7) A bíróság jóváhagyja a vádalkut, ha az nem ellentétes a törvénnyel és a jó erkölcsökkel.

(8) Ha a bíróság a vádalkut nem hagyja jóvá, az ügyet visszautalja az ügyész elé. Ebben az esetben a terhelt vallomásai nem rendelkeznek bizonyító erővel. […]”

12 Az NPK-nak „A vádalku következményei” című 383. cikke úgy rendelkezik, hogy a bíróság által jóváhagyott vádalku a jogerős ítélettel azonos hatályú.

13 Az NPK-nak „Vádalku a bírósági eljárásban” című 384. cikke értelmében:

„(1) […] a bíróság a bírósági eljárás megindítását követően hagyhatja jóvá a vádalkut […]

[…]

(3) Ebben az esetben a vádalkut csak az eljárásban részt vevő valamennyi személy hozzájárulását követően hagyják jóvá.”

**Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

14 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Spetsializirana prokuratura (szakosított ügyészség, Bulgária) négy személy, QR, YM, ZK és HD ellen büntetőeljárást indított, és vádat emelt a Spetsializiran nakazatelen sad (szakosított büntetőbíróság, Bulgária) előtt.

15 QR-t uzsora és zsarolás bűncselekmények elkövetésére létrehozott bűnszervezet vezetésével vádolják. A másik három személyt az említett bűnszervezetben való részvétellel vádolják.

16 QR-t továbbá négy különböző zsarolással is vádolják. Az első zsarolást HD-vel együtt, a második zsarolást ZK-val és HD-vel, a harmadik zsarolást egyedül, míg a negyediket YM-mel és ZK-val együtt követte el. Mind a négy eset kapcsán bizonyítást nyert, hogy a zsarolást a szóban forgó bűnszervezet javára követték el.

17 QR minden vádpontban beismerte bűnösségét. A védője és az ügyész írásbeli megállapodás formájában vádalkut kötöttek, amelynek értelmében a törvényben előírtnál enyhébb büntetést szabnak ki vele szemben. QR e vádalkuhoz hozzájárult, így az ügyész és a védő azt aláírták.

18 YM és védője nem járult hozzá a vádalku megkötéséhez, és vitatják azt. ZK és védője úgy vélte, hogy felesleges e megállapodáshoz a hozzájárulást megadni vagy azt megtagadni, mivel YM tiltakozása megakadályozza a szóban forgó vádalku megkötését. HD és a védője e tekintetben nem tett nyilatkozatot.

19 A nemzeti eljárási szabályoknak megfelelően a szóban forgó megállapodást jóváhagyás céljából a kérdést előterjesztő bíróság elé terjesztették. E bíróság kifejti, hogy az ilyen megállapodást, ha azt a büntetőeljárás bírósági szakaszában kötötték, és ha az eljárás több terhelt ellen folytatódik, az illetékes bíróság csak valamennyi részt vevő személy hozzájárulását követően hagyhatja azt jóvá. E tekintetben kifejti, hogy e követelményt a Varhoven kasatsionen sad (legfelsőbb semmítőszék, Bulgária) egyes határozataiban szó szerint értelmezte, mégpedig úgy, hogy az ilyen megállapodás jóváhagyásához valamennyi büntetőeljárás alá vont személy hozzájárulása szükséges.

20 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy amikor egy terhelt hozzájárulását adja ahhoz, hogy egy vádlott-társa vádalkut kössön, ez növeli annak valószínűségét, hogy a vele szemben folytatott eljárás bűnösséget megállapító ítélettel végződik. Egyrészt a vádalkut kötő terhelt tanú lesz az eljárásban, és mint tanú a többi terhelttel szemben terhelő vallomást tehet. Másrészt, a nemzeti ítélkezési gyakorlat egy részének megfelelően ez azt jelenti, hogy ez a megállapodás az ügyet érdemben jogerősen eldöntő bírósági határozatnak minősül valamennyi vádlott tekintetében.

21 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az összes vádlott hozzájárulására vonatkozó követelmény összeegyeztethető-e a 2016/343 irányelv 7. cikkének (4) bekezdésével és a Charta 47. cikkének első és második bekezdésével, illetve 52. cikkének (1) bekezdésével, valamint a tényleges érvényesülés elvével és az egyenlő bánásmód elvével.

22 E körülmények között a Spetsializiran nakazatelen sad (szakosított büntetőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Megfelel-e a 2016/343 irányelv 7. cikke (4) bekezdésének, a Charta 47. és 52. cikkének, valamint a tényleges érvényesülés és az egyenlőség elvének a vád és a védelem között létrejött vádalku bírósági jóváhagyására vonatkozó nemzeti jogszabállyal kapcsolatos azon ítélkezési gyakorlat, amely a vádalku jóváhagyásának feltételeként előírja a többi terhelt hozzájárulását, valamint azt, hogy e hozzájárulás csak az eljárás bírósági szakaszában szükséges?”

**A sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásról**

23 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.

24 Kérelme alátámasztására többek között jelezte, hogy QR letartóztatásban van, és hogy a letartóztatás fenntartása az előterjesztett kérdésre adott választól függ, mivel a Bíróság válasza nélkül nem határozhat az alapügy tárgyát képező megállapodásról, amely rövidebb idejű szabadságvesztés-büntetést ír elő.

25 E tekintetben elsősorban hangsúlyozni kell, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2016/343 irányelv értelmezésére vonatkozik, amely irányelv az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó V. címe alá tartozik. E kérelem tehát az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében és eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.

26 Másodsorban a sürgősség kritériumát illetően – a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint – figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ (2019. május 27-i OG és PI [lübecki és zwickaui ügyészség] ítélet, C-508/18 és C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy QR meg van fosztva a szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ.

27 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság második tanácsa 2019. július 10-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálják el.

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről**

28 Eljárási szabályzatának 99. cikke értelmében a Bíróság, ha az előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdésre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból, vagy ha az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésre adandó válasz nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek, az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat.

29 A jelen előzetes döntéshozatalra utalás keretében e rendelkezést kell alkalmazni.

30 Kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2016/343 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését, a Charta 47. cikkének első és második bekezdését, valamint 52. cikkének (1) bekezdését, a tényleges érvényesülés elvét, valamint a Charta 20. cikkében biztosított egyenlő bánásmód elvét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az alapügyben szóban forgóhoz

hasonló, a bűnszervezetben való részvétel miatt büntetőeljárás alá vont személy és az ügyész között megkötött vádalku bíróság által történő jóváhagyásának az a feltétele, hogy az e bűnszervezetben való részvétel miatt eljárás alá vont többi személy hozzájárul e megállapodás megkötéséhez.

31 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2016/343 irányelv 2. cikke értelmében az irányelv azokra a természetes személyekre alkalmazandó, akik büntetőeljárásban gyanúsítottak vagy vádlottak. Ezt az irányelvet a büntetőeljárás minden szakaszában alkalmazni kell, attól a pillanattól kezdve, amikor valamely személyt bűncselekmény vagy feltételezett bűncselekmény elkövetésével gyanúsítanak vagy vádolnak meg, azon határozat jogerőre emelkedéséig, amelyben véglegesen megállapítást nyer, hogy a gyanúsított vagy a vádlott elkövette-e az érintett bűncselekményt. Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben eljárás alá vont négy személyt büntetőeljárás keretében vádolják, és hogy az adott bűncselekmény elkövetésében való bűnösségüket megállapító végleges határozatot még nem hozták meg.

32 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 2016/343 irányelv célja – amint az a (9) preambulumbekezdéséből és az 1. cikkéből kitűnik – az ártatlanság vélelmének egyes vonatkozásait és a tárgyaláson való jelenlét jogát illetően a büntetőeljárásokra alkalmazandó közös minimumszabályok megállapítása (2019. szeptember 5-i AH és társai [az ártatlanság vélelme] ítélet, C-377/18, EU:C:2019:670, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Így a 2016/343 irányelv 7. cikke egyes, a hallgatáshoz való jogra és az önvádra kötelezés tilalmára vonatkozó közös szabályokat állapít meg. Ebben az összefüggésben az említett 7. cikk (4) bekezdése azt mondja ki, hogy a tagállamok lehetővé tehetik igazságügyi hatóságaik számára, hogy a büntetés kiszabása során figyelembe vegyék a gyanúsítottak és a vádlottak együttműködő magatartását.

34 Ez utóbbi rendelkezés tehát a hallgatáshoz való joggal és az önvádra kötelezés tilalmával összefüggésben a tagállamok számára csupán annak lehetőségét tartja fenn, hogy az igazságügyi hatóságaik számára lehetővé tegyék, hogy a szankciót kiszabó ítélet meghozatala során figyelembe vegyék a vádlottak együttműködését. Ennélfogva, mivel az említett rendelkezés nem kötelezi a tagállamokat annak biztosítására, hogy e hatóságok figyelembe vegyék ezt az együttműködést, nem biztosít semmiféle jogot a terheltnek arra, hogy enyhébb szankciót szabjanak ki vele szemben az igazságügyi hatóságokkal való együttműködés esetén, például olyan megállapodás megkötése révén, amelyben e személy beismeri bűnösségét.

35 Ezenkívül a 2016/343 irányelv 7. cikkének (4) bekezdése nem pontosítja azokat a részletszabályokat és feltételeket, amelyek adott esetben az igazságügyi hatóságok számára nyitva álló azon lehetőséget szabályozzák, hogy az ítélet meghozatala során az eljárás alá vont személyek együttműködő magatartását figyelembe vegyék, így e részletszabályok és feltételek kizárólag a nemzeti jog hatálya alá tartoznak.

36 Ebből következik, hogy a 2016/343 irányelv 7. cikkének (4) bekezdése nem szabályozza azt a kérdést, hogy egy vádalku jóváhagyására az alapügyben szereplőhöz hasonló hozzájárulási követelmény vonatkozhat-e, vagy sem.

37 A Chartának a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott rendelkezéseit illetően meg kell jegyezni, hogy a Charta az alapügyben nem alkalmazható.

38 A Charta 51. cikkének (1) bekezdése értelmében ugyanis a Charta rendelkezéseinek a tagállamok csak annyiban a címzettjei, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Ugyanezen cikk (2) bekezdése értelmében a Charta az uniós jog alkalmazási körét nem terjeszti ki az Unió hatáskörein túl, továbbá „nem hoz létre új hatásköröket vagy feladatokat az Unió számára, és nem módosítja a Szerződésekben meghatározott hatásköröket és feladatokat”. Így a Bíróságnak a Charta fényében kell értelmeznie az uniós jogot az Unió számára biztosított hatáskörökön belül (2014. július 10-i Julián Hernández és társai ítélet, C-198/13, EU:C:2014:2055, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Amint az a Charta 51. cikkével kapcsolatos – és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése értelmében kellően figyelembe veendő – magyarázatokból kitűnik, az ezen 51. cikkben előírt „végrehajtás” fogalma megerősíti a Bíróságnak – az uniós jog általános elveiként – az uniós alapvető jogok alkalmazandóságával kapcsolatos, a Charta hatálybalépését megelőzően kidolgozott ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az Unió jogrendjében garantált alapvető jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége csak akkor terheli a tagállamokat, ha az uniós jog hatálya alatt járnak el (2014. július 10-i Julián Hernández és társai ítélet, C-198/13, EU:C:2014:2055, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az „uniós jog végrehajtásának” a Charta 51. cikke szerinti fogalma feltételezi az uniós jogi aktus és a szóban forgó nemzeti intézkedés közötti közelséget, illetve az egyik terület által a másikra gyakorolt közvetett hatásokat meghaladó bizonyos fokú kapcsolat fennállását (2014. július 10-i Julián Hernández és társai ítélet, C-198/13, EU:C:2014:2055, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Ugyanis a Bíróság megállapította, hogy amiatt nem lehet az uniós alapvető jogokat valamely nemzeti szabályozásra alkalmazni, hogy az érintett területen meglévő uniós rendelkezések nem írtak elő semmiféle kötelezettséget a tagállamokra nézve az alapeljárásbeli helyzet tekintetében (2014. július 10-i Julián Hernández és társai ítélet, C-198/13, EU:C:2014:2055, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 A jelen ügyben, amint az a jelen végzés 34. pontjából kitűnik, az uniós jog egyáltalán nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy lehetővé tegyék igazságügyi hatóságaik számára, hogy az ítélet meghozatalakor a gyanúsítottak és a vádlottak együttműködő magatartását figyelembe vegyék, többek között az ügyészséggel kötött olyan megállapodás megkötése révén, amelyben valamely személy enyhébb büntetés ellenében beismeri a bűnösségét.

43 Következésképpen az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, a vádalku jóváhagyásához szükséges hozzájárulásra vonatkozó követelmény nem tekinthető úgy, mint amely a Charta 51. cikkének (1) bekezdése értelmében az uniós jogot hajtja végre.

44 A tényleges érvényesülés elvét illetően elegendő azt megállapítani, hogy – amint az a jelen végzés 34. pontjából kitűnik – az uniós jog nem jogosítja fel a terheltet arra, hogy az ügyésszel enyhébb büntetés ellenében az alapügyben szereplőhöz hasonló vádalkut kössön. Következésképpen a tényleges érvényesülés elve nem alkalmazható az alapügyben szereplőhöz hasonló, az ilyen megállapodás jóváhagyásához szükséges hozzájárulásra vonatkozó követelményre.

45 E körülmények között az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2016/343 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem szabályozza azt a kérdést, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, a bűnszervezetben való részvétel miatt büntetőeljárás alá vont személy és az ügyész között megkötött vádalku bíróság által történő jóváhagyásának feltétele lehet-e az, hogy az e bűnszervezetben való részvétel miatt eljárás alá vont többi személy hozzájárul e megállapodás megkötéséhez.

## A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

**A büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem szabályozza azt a kérdést, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, a bűnszervezetben való részvétel miatt büntetőeljárás alá vont személy és az ügyész között megkötött vádalku bíróság által történő jóváhagyásának feltétele lehet-e az, hogy az e bűnszervezetben való részvételük miatt eljárás alá vont többi személy hozzájárul e megállapodás megkötéséhez.**

Aláírások